

บทที่ 1

งานชุมนุม

อรหันต์ศิลาในวิหารเดิมที่ทาด้วยสีทอง เวลาผ่านไปสีทองจึงค่อยหลุดล่อน เผยให้เห็นเนื้อหินที่อยู่ข้างใน ด้วยเหตุนี้ ภายใต้แสงอ่อนสลัวของตะเกียง รูปสลักแม้จะดูอ่อนโยนมีเมตตา แต่ก็ให้ความรู้สึกน่ากลัวปะปนอยู่ด้วย

หนึ่งเช้ายลชะตายจากอรหันต์องค์แรกมายังองค์ที่สอง มองอย่างใจจดใจจ่อจนลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปสิ้น ไม่กินไม่นอน มีเพียงสองมือที่ขยับเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหน้าไม่หยุดนิ่ง

พอดูครบหมดทั้งสี่องค์ มันก็หยิบเบาะเดินไปนั่งหันหน้าเข้าหาความมืดที่หน้าประตูวิหาร หลับตาสำรวจมัจฉานึกทบทวน

หนึ่งคืนผ่านไป แสงอรุณเริ่มสาดส่องพร้อมสายฝนที่โปรยปรายลงมาอีกครั้ง ชับไล่หมอกที่ยังเหลืออยู่บางๆ ให้สลายตัวไปจนทัศนวิสัยโดยรอบดีขึ้น สามารถมองเห็นหลังคาของหมู่วิหารได้อย่างชัดเจน

เสียงระฆังดังแว่วมาจากวิหารส่วนหน้า หนึ่งเช้ายลลืมตา แหวดตามันสาดประกายเจิดจ้าขึ้นวูบก่อนกลับคืนสู่สภาพเดิม

ขณะมองสายฝน มันลองผลึกมือขวา เคลื่อนตามจิตที่มุ่งไปข้างหน้า
พริบตา นั้น หน้าวิหารพลันเกิดลมกระโชก สายฝนแทนที่จะตก
สู่พื้นกลับสาดเอียงไปด้านข้าง เบื้องหน้ามันบังเกิดเป็นสุญญากาศขนาด
มหึมาที่ภายในแห่งสนิท ปราศจากน้ำฝนแม้แต่หยดเดียว และหากมอง
ให้ดีจะพบว่าสุญญากาศนี้มีลักษณะเหมือนฝ่ามือขนาดยักษ์ข้างหนึ่ง
มิตราผ่านไปนานเท่าใด กลิ่นอายที่ไหลเวียนอยู่บริเวณหน้าวิหาร
จึงค่อยๆ จางหาย สายฝนเริ่มตกใส่พื้นอีกครั้ง ทั้งหมดกลับคืนสู่สภาวะ
ที่ควรเป็น

หนึ่งเขวียเห็นเช่นนั้นก็ค่อยตระหนักว่าหนึ่งคืนที่ผ่านไป มันสามารถ
เรียนรู้อันได้รับประโยชน์ไม่น้อย หัวใจจึงอดเต้นแรงด้วยความยินดีปรีดา
มิได้

"ไม่กลัว ตั้งจิต ก้ารามมาร ขจัดนิรณ...คิดไม่ถึงจริงๆ ภายใน
คืนเดียวเจ้าจะสามารถทำความเข้าใจในมหาสมุทรทั้งสิ้นของนิกายพุทธ
เราได้สำเร็จ"

เสียงที่อดไธยแต่เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มยินดีของฉีซานต้าซือ
ดังมาจากด้านนอก

หนึ่งเขวียหันไปโขกศีรษะคารวะด้วยความรู้สึกตื่นตัน

เรื่องที่มีมันต้องขอบคุณอีกฝ่ายความจริงมีมากมาย แต่เรื่องที่
ยื่นเฝ้าอยู่ด้านนอกตลอดทั้งคืนด้วยความห่วงใยขณะที่มันเข้ามา
ฝึกพุทธ ก็สมควรแล้วที่มันจะโขกศีรษะให้จากใจจริง

ฉีซานต้าซือหนึ่งทางหนึ่งยินดีปรีดา ทางหนึ่งหุดหู่คร่ำหมอง อันที่จริง
ต่อให้เป็นผู้มีบุญวาสนากับนิกายพุทธมากกว่านี้ มีสติปัญญาล้ำเลิศ
ยิ่งกว่านี้ ก็ยังไม่มีทางเข้าใจความหมายอันลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ในอรหันต์ศิลา
ได้ในเวลาแค่ชั่วข้ามคืน เพราะมุทรามีใช้หลักธรรม ผู้ฝึกจึงยากจะเอาชนะ

เครื่องกันแห่งปัญญาได้ ทว่าเครื่องกันแห่งปัญญาที่ว่านี้ดูเหมือนจะไม่ส่งผลใดๆ ต่อหนึ่งเซวียแม้แต่น้อย

กอบปรกับเมื่อครู่มันสามารถสัมผัสถึงกลิ่นอายของเหลี่ยมเชิงที่อยู่ในตัวของหนึ่งเซวีย แม้อายุนี้จะเบาบางลงกว่าเมื่อบานมากแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้มันจึงเข้าใจแทบจะในทันทีถึงสาเหตุที่หนึ่งเซวียสามารถเอาชนะเครื่องกันแห่งปัญญาได้

ฉิซานต้าซือมองหนึ่งเซวียพลางรำพึงอยู่ในใจ ศิษย์น้อง หรือนี่ก็คือวิธีที่เจ้าจะดำรงอยู่ในโลกนี้ต่อไป

ขบวนทูตจากแคว้นต่างๆ ททยอยกันมาถึงเขาหว่าซาน จากนั้นพวกมันก็ไม่รอช้า รีบเข้าประชุมหารือถึงเรื่องชาวฮวงอพยพลงได้กันในบริเวณวิหารส่วนหน้าทันที ส่วนเหล่าผู้ฝึกฝนก็มาชุมนุมกันในห้องฝึกและวิหารส่วนกลางเพื่อวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องที่ได้ยินและได้พบเห็นบนเขาหว่าซานเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา หลังนี้ยกย่อนไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจิตใจของพวกมันก็มีอาจไม่บังเกิดความยำเกรงเลื่อมใสในตัวของเซียนเชิงสิบสามกับเทวีแห่งแสงสว่าง ขณะเดียวกันก็พากันคาดเดาว่าเทศกาลอวี๋หลันที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จะมีบุคคลสำคัญๆ มาปรากฏตัวขึ้นอีกหรือไม่

ด้านหนึ่งเซวียกับซังซังแม้จะได้รับเชิญให้มาร่วมงานเทศกาลอวี๋หลันแต่กลับมิได้ให้ความสนใจกับงานนี้มากนัก พวกมันพำนักอยู่ในวิหารด้านหลัง ใช้เวลาไปกับการศึกษาคัมภีร์พุทธ มองอรหันต์ศิลา และติดตามฉิซานต้าซือชมรูปวาดบนผนังที่อยู่ตามวิหารต่างๆ ผ่านเวลาไปด้วยจิตใจที่สงบนิ่งและเป็นสุข

แต่ถึงแม้จะมีได้รู้สึกตื่นเต้นไปกับบรรยากาศของงาน หนึ่งเซวียก็

ยังสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับเทศกาลอวี๋หลันจากฉีซานต้าซือ เพราะถึงอย่างไรนี่ก็เป็นเทศกาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน มีความเป็นมาแปลกพิสดาร โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตำนานแสงแห่งพุทธะหมื่นจั่งสะกดโลกแห่งความมืด สะกดความอยากรู้ให้กับมันได้มากเป็นพิเศษ

"นิกายพุทธไหนเลยจะมีความสามารถถึงขั้นสะกดโลกแห่งความมืดได้ แรกเริ่มเดิมทีเทศกาลนี้เป็นเพียงแค่การวิงวอนร้องขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้โลกแห่งความมืดมาเยือน ต่อมาจึงค่อยๆ กลายเป็นการชุมนุมของเหล่าอดผู้ฝึกฌานเพื่อร่วมหารือกันว่าจะรับมืออย่างไรดีทั่ววันเวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า โลกแห่งความมืดก็ยังไม่มาเยือนสักที สุดท้ายตำนานนี้จึงกลายเป็นเพียงแค่ตำนานไปจริงๆ ไม่มีผู้ฝึกฌานคนใดให้ความสนใจอีก"

ฉีซานต้าซือยิ้มเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ

"แต่เทศกาลอวี๋หลันก็ยังคงถูกจัดขึ้นทุกปีโดยไม่มีกำหนดเวลาเป็นที่แน่นอน เพราะแม้จะสูญเสียดั้งเดิมไปเสียแล้ว แต่นิกายพุทธเราก็ไม่ยอมเสียโอกาสในการแสดงตัวไป"

หญิงเซวี่ยถามอย่างนี้กสงสัย

"แคว้นเยวี่ยหลุนถูกขนานนามว่าดินแดนแห่งเจ็ดสิบสองวัด อีกทั้งเจ็ดสิบสองวัดที่วานี้ก็ล้วนเป็นวัดที่มีชื่อเสียงมีความสำคัญทั้งนั้น หากนับวัดธรรมดาฯ รวมเข้าไปด้วย เกรงว่าคงจะมีจำนวนเกินพัน กอปรกับตัวแคว้นยังอยู่ติดกับทุ่งร้างทางทิศตะวันตก ใกล้กับวัดเสวียนคงยิ่งกว่าสถานที่อื่นๆ แล้วเหตุใดนิกายพุทธจึงไม่จัดงานชุมนุมเทศกาลอวี๋หลันขึ้นในแคว้นเยวี่ยหลุนเล่า อย่างเช่นจัดที่วัดไปถ่า"

ฉีซานต้าซือไม่ตอบแต่ถามกลับ

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าวัดสำคัญแห่งแรกที่วัดเสวียนคงสร้างไว้ในดินแดน

โลกียะอยู่ ณ ที่ใด"

หนึ่งเซวียสายหน้า

ฉีซานตำซื่อซี้หลังคาของหมู่วิหารมากมายที่ซ้อนทับกันชั้นแล้วชั้นเล่าตรงหน้า

"ก็คือที่นี่"

หนึ่งเซวียรู้สึกประหลาดใจ พยายามคิดหาเหตุผลของข้อเท็จจริงนี้

ฉีซานตำซื่อคล้ายอ่านความคิดมันออก จึงกล่าวยิ้มๆ

"เพราะที่นี้อยู่ใกล้กับวัดเสวียนคงมากที่สุด"

หนึ่งเซวียตะลึงลาน คิดในใจ วัดเสวียนคงอยู่ถึงสุดขอบฟ้าทางทิศตะวันตก ในขณะที่วัดลั่นเคออยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจงหยวน อีกทั้งหากยืนอยู่บนยอดเขาว่าซานยังเห็นได้แต่ทะเลที่ไกลสุดลูกหูลูกตา ดังนั้นจึงสมควรพูดว่าสถานที่ทั้งสองแห่งนี้อยู่ใกล้กันคนละทิศละทางต่างหาก ไฉนอีกฝ่ายจึงกล่าวเช่นนั้น

ฉีซานตำซื่ออธิบาย

"ว่ากันว่าตอนปฐมพุทธะเดินทางผ่านมาที่ยอดเขานี้ ขณะที่เราเหล่าศิษย์กำลังนั่งพักผ่อนมากล่อมกันอยู่ จู่ๆ ปฐมพุทธะก็สัมผัสรับรู้อะไรบางอย่าง จึงทอดตามองลงไปที่เขา ก่อนชี้กำหนดตำแหน่งที่ตั้งของวัดลั่นเคอ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะวัดลั่นเคอที่พวกเรากำลังยืนอยู่ มีทางเชื่อมที่มองไม่เห็นด้วยตาที่วัดเสวียนคง"

ทางเชื่อมที่มองไม่เห็นด้วยตา? หนึ่งเซวียยิ่งฟังยิ่งงุนงง

"เล่ากันว่าปฐมพุทธะพอสำเร็จมรรคาศักดิ์สูงสุดของการเดินทางฝ่าจักรวาลก็ก่อเจดีย์ศิลาขึ้นอย่างง่ายดาย องค์หนึ่งตรงบริเวณที่ชี้บอกเจดีย์องค์นั้นสามารถนำพาหลวงจีนในวัดไปยังดินแดนสุขาวดีที่อยู่

สุดขอบฟ้าทางทิศตะวันตกได้"

หนึ่งเซวี่ยชมวดคิ้ว น้ำเสียงแฝงความแตกตื่นตกใจเอาไว้

"ข้าเคยได้ยินแต่เพียงว่ากองทัพดำดั่งกับอาศรมเทพแห่งซีหลิง มีค่ายกลยันต์ที่มีอานุภาพร้ายกาจสามารถใช้ส่งข่าวสั้นๆ ได้ แต่ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีค่ายกลที่สามารถส่งคนไปยังสถานที่อันไกลโพ้นได้ นี่มิใช่ด่านไร้ระยะที่เล่าลือกันหรือ"

ฉีซานต้าชือตอบ

"นิกายพุทธไม่มีด่านเบิกนภา จึงไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าด่านไร้ระยะ แต่ด้วยความสามารถและความเข้าใจต่อสรรพสิ่งในโลกหล้าของปฐมพุทธะ การคิดวิธีเยี่ยงนี้ออกมาย่อมมิใช่เรื่องที่เหนือความคาดหมายแต่อย่างใด"

หนึ่งเซวี่ยนึกถึงประสบการณ์แปลกพิสดารในกระดานหมากล้อมที่มันกับซังซังประสบพบเจอ กับบันทึกของปฐมพุทธะที่หลายวันมานี้มันพกติดกายไว้ตลอดเวลา ก็บังเกิดความเชื่อขึ้นเช่นกัน ตามต่อว่า

"แล้วเจดีย์องค์นั้นตอนนี้อยู่ที่ใด"

ฉีซานต้าชือยิ้มเศร้า

"สิ่งปลูกสร้างไม่ว่าจะใหญ่โตมโหฬารเพียงใดก็ต้องถูกลมถูฝนกัดกร่อน ปฐมพุทธะต่อให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเพียงใด ผ่านไปหลายร้อยหลายพันปี พลังที่ทิ้งไว้ก็ย่อมต้องสูญสลายไปกับกาลเวลา เจดีย์องค์นั้นหากมีอยู่จริงก็คงไม่เหลือซากกลายเป็นผืนดินไปนานแล้ว อย่ว่าแต่ร่องรอยของอดีต กระทั่งเศษเสี้ยวของกลิ่นอายก็คงไม่ดำรงอยู่อีก ภายหลังมีหลวงจีนในวัดสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งตรงจุดที่ลือกันว่าเป็นที่ตั้งของเจดีย์ศิลา ซึ่งก็คือวิหารหลังนี้เอง"

ได้ยินคำบอกเล่าของฉีซานต้าชือ หนึ่งเซวี่ยก็รู้สึกปลดปลงกับ

ความไม่จริง

เมื่ออยู่ต่อหน้ากาลเวลา สิ่งอันเป็นนิรันดร์ย่อมมีเพียงแค่ความตายเท่านั้น

เขาว่าซานนับเป็นอาณาเขตของวัดลั่นเคอ แม้เหล่าหลวงจีนในวัดจะไม่ได้สร้างกำแพงล้อมรอบเขา แต่วัดลั่นเคอก็มีพื้นที่กว้างขวางใหญ่โตยิ่ง หากจะเดินจากลานด้านหน้าไปยังวิหารด้านในสุด อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาชั่วรูปใหม่หมดดอก จากจุดนี้สามารถจินตนาการได้ถึงความอลังการของวัดแห่งนี้

ภายในวัดแบ่งพื้นที่ออกเป็นสามส่วน ได้แก่ ส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง ส่วนหน้านอกจากประตูทางเข้าที่มีความน่าเกรงขามและลานกว้างหน้าสิ่งปลูกสร้างแล้ว ยังมีวิหารที่ดูยิ่งใหญ่ตระการตาอีกสองหลัง ส่วนกลางแม้มีพื้นที่น้อยกว่า แต่ก็ยังประกอบไปด้วยวิหารที่ตั้งกระจัดกระจายอยู่เกือบสิบหลัง ในขณะที่ส่วนหลังมีพื้นที่น้อยสุด จึงมีวิหารอยู่เพียงแค่หลังเดียว และเป็นบริเวณที่เงียบสงบที่สุด

ฝนฤดูสารทยังคงพร่างพรमลงมา หลวงจีนในวัดหลายวันนี้ล้วนวุ่นวายอยู่กับการเตรียมงานเฉลิมฉลองเทศกาล ทูตของแต่ละแคว้นทุกวันจะถกเถียงกันอย่างดุเดือด บรรยากาศในบริเวณวัดส่วนหน้าจึงมีแต่ความตึงเครียด ส่วนเหล่าผู้ฝึกฆานก็สนุกกับการแลกเปลี่ยนความเห็นและศึกษาเรียนรู้จากกันและกัน บรรยากาศในบริเวณวัดส่วนกลางจึงมีแต่ความตื่นเต้นร่าเริงและเงาอุบوابของกระบี่

มีเพียงวัดส่วนหลังเท่านั้นที่ยังคงเงียบสงบ ช่วงที่ว่างจากการศึกษาคัมภีร์ หนังสือจะพาซังซังไปทางร่มเดินเล่นท่ามกลางสายฝน ฟังเสียงที่ตั้งออกมาจากวิหารแต่ละหลัง แน่นนอน ด้วยพลังฆานของคนทั้งคู่นี้

ขณะนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะมีผู้ใดสังเกตเห็นพวกมันหากพวกมันไม่ยินยอม บางครั้งพวกมันยังเดินไปถึงวัดส่วนหน้า มองดูการซ้อมของ คณะนางรำหิ้งชีวเจ้าจากในหอเก่งที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้หลากสี แค่นี้ได้เห็นเหล่านางงามในวัยกำลังวัยรุ่นรำกันจนเหงื่อโชกกาย ผมเผ้ายุ่งสยาย พวกมันก็รู้สึกเจริญตาเจริญใจไม่น้อยแล้ว

ซังซังพอเห็นเสี้ยวเฉ่าซี่แน่ะติเตียนสาวงามทั้งหลายด้วยน้ำเสียงอ่อนนุสแต่เฉียบขาด อากัปกิริยาท่วงท่าคล้ายหัวหน้าเจียนเข้าไปทุกที ก็อดหัวเราะออกมามีได้

การรำรำของคณะหิ้งชีวเจ้าในครั้งนี้แม้จะงดงามและยิ่งใหญ่อลังการไม่เท่าระบำหนีฉาง* แต่ก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายความมีมงคลของเทพอัปสรในตำนานของนิกายพุทธอยู่หลายส่วน จึงน่าจะประสบความสำเร็จและได้รับความชื่นชมจากผู้ชมอย่างไม่ต้องสงสัย

หนึ่งเซวียกับซังซังเพียงยืนมองจากที่ไกล ไม่คิดจะออกไปพบปะกับพวกนาง และก็ไม่ได้คิดจะออกไปรวมสนทนากับคณะทูตของต้าถัง เสียเงินจือหลางแม่ทัพใหญ่เงินซี่แจ้จ้งความจำนงขอพบหนึ่งเซวียผ่านทางหลวงจิ้นในวัดมาหลายครั้งหลายครา แต่หนึ่งเซวียไม่ยอมถูกเรื่องราวทางโลกมารบกวนจิตใจในตอนนี้อย่างไร จึ่งปฏิเสธไป

ฉีซานต้าซือตอนอธิบายคัมภีร์พุทธเคยกล่าวไว้ ธรรมะคือวิธีการมองโลกอย่างหนึ่ง และที่สำคัญยังเป็นวิธีในการดำรงชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งด้วย

วิธีที่ว่าถูกจอมปราษฎ์ตั้งชื่อล้อเลียนว่าวิธีหุบปาก ถูกเปลี่ยนเชิง

* ระบำหนีฉาง หรือระบำเพลงหนีฉาง มาจากชื่อเดิมว่า 'หนีฉางอวี้อี' (พลี้อาภรณ์พราภรณ์) เป็น การแสดงรำรำชุดหนึ่งในสมัยราชวงศ์ถัง ว่ากันว่าจักรพรรดิถังเสวียนจง หลี่หลงจี ทรงพระสุบินว่า ได้ไปดวงจันทร์แล้วทอดพระเนตรเห็นการรำรำชุดนี้ เมื่อตื่นบรรทมจึงทรงประพันธ์บทเพลง 'หนีฉางอวี้อี' ขึ้นและให้หยางกุ้ยเฟยรำรำประกอบ

คำซื้อเห็บแบนมว่าเป็นการเอาแต่รอคอยเหมือนเต่าที่หดหัวจำศีล อยู่ในกระดอง และถูกศิษย์พี่รองแตกดันว่าเป็นวิธีแสรังตาย ทว่าการดำรงตนอยู่ในขันติและความสงบซึ่งเป็นจุดเด่นของนิกายพุทธก็มีข้อดีเช่นกัน

ที่เห็นได้ชัดคืออาการป่วยของซังซังค่อยๆ หุเลาลง ส่วนจิตใจของหญิงเซวียก็สงบนิ่งลงไปไม่น้อย ภายหลังเมื่อหญิงเซวียนึกย้อนกลับมา ก็ต้องยอมรับว่าในฤดูหนาวของรัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหก ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วันในวัดลั่นเคอกลับเป็นช่วงเวลาชีวิตมันสุขสงบที่สุด เพียงแต่ความสุขสงบนี้เป็นเพียงแค่การปลอบประโลมใจก่อนเกิดเหตุการณ์ที่น่าเศร้าขึ้นเท่านั้น

ในที่สุดวันเทศกาลล่อวีหลันก็มาถึง

ผู้คนมากมายหลังไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ เมืองเล็กๆ หน้าเขาหว่าซานคึกคักจอแจจนแทบไม่มีที่ให้เดิน ลานหน้าวัดมีแต่คนเดินเบียดเสียด มองไปทางไหนก็เห็นแต่ศิระชะด้าเป็นพืด มิรู้ว่บานถนนมีร่องเท้าถูกเหยียบหลุดไปแล้วก็ข้าง หากไม่มีหลวงจีนน้อยในวัดกับทหารที่ประจำการอยู่ในเมืองออกมาคอยดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย ป่านนี้พิธีการคงยากที่จะดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

ทุกแคว้นในจงหยวนต่างส่งคนสำคัญมาร่วมชมขบวนแห่และการแสดง รถม้าแต่ละคันในขบวนแห่เรียกเสียงโห่ร้องอย่างสนุกสนาน ตื่นเต้นได้มากมาย แต่นั่นก็ยังเทียบไม่ได้กับเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีเมื่อคณะนางรำหังซิวเจาปรากฏตัว ซึ่งก็เป็นไปตามความคาดหมาย จากนั้นเจ้าอาวาสวัดลั่นเคอก็นำหลวงจีนทั้งหลายทำพิธีสวดอวยพรให้กับคนทั้งแผ่นดิน ก่อนมีพิธีกรรมบูชาเข้าเทียนโดยเสียนกวนที่มาจาก

อาศรมเทพแห่งซีหลิง ผู้คนมากมายพากันคุกเข่าไชกศีระชะอยู่กัฟพื้น
บรรยวากาศดุคค์ดีสิทธินำเกรงขามเป็นอย่งยั้ง

หนึ่งเซวียยืนชมความคิดคักกอยู่กัฟซังซังบนหลังคาวิวหารของวัด
ส่วนหลัง พอเห็นการไชกศีระชะกราบไหว้อย่งยั้งเป็นพิธีรีตองของเหล่า
สานุศิษย์จากทั้งนิกายพุทธและเต๋า ก็อดหัวร่อขิ้นมาไม่ได้ กล่าวด้วย
สีหน้าขบขัน

"เข้ากันได้หรือนี่"

หลังจบพิธี บรรดาสาวงามจากคณะหงซิวเจาก็เริ่มทำการแสดง
เรียกเสียงให้ร้องปรบมือดังสนั่นกักก้องไปทั่วเมือง

เหล่าหลวงจีนชวราที่ชมดูการร่ำรำอันอ่อนช้อยด้วยใบหน้า
เคร่งขรึม มิรู้ว่ากำลังนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีก่อนอยู่
หรือไม่ บางรูปขอบตาจึงถึงกับรื้นขิ้น

หนึ่งเซวียกล่าวอย่งยั้งปลดปลง

"ผ่านไปหลายสิบปีในที่สุดวัดลันเคอาก็ได้ชมการแสดงชุดเทพธิดา
โปรยบุผาอีกครั้ง ดีที่เหลียนเซ็งลาจากโลกนี้ไปแล้ว เทศกาลอวีหลัน
ของปีนี้จะขิ้นจะผ่านไปได้อย่งยั้งราบรื่นปลดปลดภัย"

สำหรับชาวเมืองกับอาคันตุกะจากต่างถิ่น เทศกาลอวีหลัน
คือเทศกาลอันยิ่งใหญ่ คือเรื่องที่ถูกผู้คนกล่าวถึงมากที่สุดในฤดูสารท
ของทุกปี แต่สำหรับบุคคลสำคัญทั้งหลาย เทศกาลอวีหลันกลับเป็น
เพียงแค่ข้ออ้างในการเรียกชุมนุมเพื่อถกเถียงถึงเรื่องสำคัญๆ บางเรื่อง
เท่านั้น

ก่อนที่เทศกาลจะเริ่มต้น การประชุมของทูตจากแคว้นต่างๆ
ก็ได้ข้อสรุปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รอจนคณะทูตกลับไปถึงแคว้น รายงานให้

ราชสำนักและกราบทูลให้จักรพรรดิของพวกมันทรงทราบเพื่อยืนยัน เป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมด้วยตราลัญจกร ข้อสรุปก็จะมีผลอย่างเป็นทางการ

แผนและกลยุทธ์ที่ตกลงกันนี้มีสาระสำคัญว่าให้ทุกแคว้นใน จงหยวนส่งทหารไปทุ่งร้างอีกครั้งในปีหน้า ทั้งยังจะเพิ่มจำนวนทหาร และความแข็งแกร่งของหน่วยพลาดิการให้มากขึ้น นอกจากนี้ แคว้น ต้าถังยังถูกขอร้องมิให้ยื่นดูอยู่ด้านข้างเฉกเช่นเดียวกับครั้งก่อน แต่จะ ต้องส่งขุมกำลังที่แท้จริงออกมา

สาเหตุที่ต้องขอให้แคว้นต้าถังลงแรงอย่างจริงจังเพราะบัดนี้ สถานการณ์ในทุ่งร้างทวีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น หลังชาวฮวงปักหลัก หยั่งเท้าได้เพียงแค่นี้ปีก็มีความแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้ง ราชสำนักจู้จิ้งที่ในการศึกครั้งก่อนถูกแคว้นต่างๆ ในจงหยวนใช้อุบาย จนต้องสูญเสียกำลังคนไปมาก ในที่สุดก็ถูกคิดได้ เริ่มรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง และพยายามที่จะล้างแค้นให้กับความอับยศอดสูที่ถูก หลอกใช้ด้วย

ชาวฮวงขึ้นเหนือไปนานแล้ว คนเถื่อนต่างหากที่เป็นเจ้าของ ดินแดนแถบนี้ในช่วงเวลาหนึ่งพันปีที่ผ่านมา! นี่คือความคิดของ ราชสำนักจู้จิ้ง

แม้ราชสำนักจู้จิ้งจะสูญเสียกำลังคนไปมาก แต่ด้วยความ คืบเคยกับภูมิประเทศในทุ่งร้าง หากต้องสู้รบติดพันกับแคว้นต่างๆ ในจงหยวนขึ้นมาจริงๆ ต่อให้สู้ไม่ชนะก็ยังสามารถหลบหนีขึ้นเขา หมินซานอันกว้างใหญ่ได้ แค่นี้กองทัพพร้อมจากจงหยวนก็ยากที่จะทำ อะไรพวกมันแล้ว

สิ่งที่แคว้นต่างๆ ในจงหยวนเป็นกังวลมากที่สุดคือหากทหารม้า

ของราชสำนักจ้าวจิ้งตั้งตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความสูญเสียมากเกินไป ก็เป็นไปได้ที่พวกมันจะละทิ้งเกียรติและศักดิ์ศรีหันไปสวามิภักดิ์ต่อ ราชสำนักจินจิ้ง

ช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา ราชสำนักจินจิ้งเอาแต่เก็บตัวเยียบจน แทบถูกผู้คนในจงหยวนลืมเลือนไป ทว่าบรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่และ บุคคลสำคัญของแต่ละแคว้นล้วนตระหนกดี ที่กล่าวกันว่าแสนยานุภาพ ของแคว้นหนานจิ้นเป็นอันดับสองในปฐพี แท้ที่จริงตำแหน่งที่ว่ำนี่สมควร เป็นของราชสำนักจินจิ้งมากกว่า

ราชสำนักจินจิ้งมีทหารม้าที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด มีม้าพันธุ์ดีมาก ที่สุด และมีหมอผีมากที่สุด หากไม่ติดว่ามีเขาหมินซานขวางกั้น ฉานอวี่ ที่หัวหาญและปรีชาสามารถติดต่อกันหลายรุ่นคงรวบรวมทุ้งร้างให้ เป็นปึกแผ่นไปนานแล้ว

และหากมิใช่เพราะหลายร้อยปีมานี้ทางทิศใต้มีแคว้นต้าถังคอยยัน และคุมเชิงเอาไว้ ทหารม้าราชสำนักจินจิ้งอาจจะกวาดล้างจงหยวน หรือไม่กี่อาจจะบุกตะลุยไปถึงเชิงเขาเถาซานของแคว้นซีหลิงแล้วก็ได้

เมื่อเผชิญหน้ากับคำขอร้องอย่างขุ่นเคืองของคณะทูตจากแคว้น อื่นๆ ในที่สุดทูตแคว้นต้าถังก็เห็นด้วยกับการลงนามในแผนการ ฉบับนี้ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะแรงกดดันจากอาศรมเทพแห่งซีหลิง ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งกว่ากลับเป็นกลยุทธ์ในการทำสงคราม ของแคว้นต้าถังเอง

เทือกเขาเทียนชี่กับเทือกเขาหมินซานอันที่จริงเป็นเทือกเขา เดียวกันที่ทอดตัวยาวเป็นหมื่นลี้ ฝ่าทะเลดินแดนตอนเหนือของแผ่นดิน ใหญ่และแบ่งทุ้งร้างอันกว้างใหญ่ไพศาลออกเป็นสองส่วน โดยตรงกลาง ถูกหุบเขาลึกแคบตัดแบ่งออกเป็นเหนือกับใต้ ชาวจงหยวนคุ้นเคย

กับการเรียกเทือกเขาที่ถูกตัดแบ่งนี้ว่าหมินซานเหนือและหมินซานใต้ ในขณะที่พวกคนเถื่อนกลับเรียกเทือกเขาทางทิศเหนือว่าเขาเทียนชี่

หากราชสำนักจิวจิ้งคิดร่วมมือกับราชสำนักจินจิ้งทำสงครามกับ จงหยวนจริง เช่นนั้นทหารม้าของพวกมันก็จะต้องอาศัยเส้นทางตรง หุบเขานี้ในการติดต่อส่งข่าว ทว่าทางทิศตะวันตกของหุบเขากลับมีเมือง ที่มีคูน้ำล้อมรอบของแคว้นต้าถังตั้งอยู่

เมืองนี้ตั้งอยู่สุดขอบอาณาเขตของแคว้นต้าถัง ทั้งยังเป็นเมืองที่ มีความสำคัญอย่างยิ่งวด แคว้นต้าถังสิ้นเปลืองกำลังคนและกำลัง ทรัพย์ไปมากในการสร้าง ฉางอันจึงยอมมีอาจให้เมืองที่ว่านี้ได้รับการ คุกคามใดๆ ไม่ว่าจะการคุกคามนี้จะมาจากใครหรืออะไรก็ตาม

บรรดาทูตหลังทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จสิ้นลง บางส่วนก็เข้าเมือง ไปร่วมงานเฉลิมฉลอง บางส่วนก็รีบเร่งเดินทางกลับไปยังแคว้นของตน เพื่อรายงานผลของการปรึกษาหารือ

ผู้ฝึกฉนวนจากแต่ละสำนักยังคงพำนักอยู่ภายในวัด หากเป็นปี ก่อนๆ คนเหล่านี้จะต้องติดตามบุคคลสำคัญของแคว้นตัวเองจากไปด้วย แต่ปีนี้สถานการณ์กลับเปลี่ยนแปลงไป เพราะพวกมันต้องรอให้บุคคล สำคัญที่พำนักอยู่ในวิหารด้านหลังเอ่ยปากก่อน คนเหล่านี้ได้แก่ ฉิงเซียนเซียงยอดคนด่านรู้ชะตาจากศาลากระบี่ ชวีนี่หม่าที่ถูกกับ ผู้มกายบุปผาลู่อื่นจยาแห่งแคว้นเยวี่ยหลุน เจ้าคณะหอนิยจาก วัดเสวียนคง และตัวแทนจากสถานศึกษากับอาศรมเทพแห่งซีหลิง

ตัวแทนของสถานศึกษาย่อมต้องเป็นหนึ่งในเซวี่ย ส่วนตัวแทน ของอาศรมเทพแห่งซีหลิงนั้นเดิมทีก็คือซังซัง เพียงแต่ตอนนี้นางยัง ไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ มีเพียงแค่นายที่อาศรมเทพมอบให้ ที่สำคัญคืออาศรมเทพรู้ดีว่าเทวีแห่งแสงสว่างต้องไม่มีทางสนใจเรื่อง

พวกนี้ ดั่งนั้นจึงส่งเสณิกวนคนหนึ่งมาช่วยเหลือ

เสณิกวนผู้นี้หนึ่งเขวียรู้จักเป็นอย่างดี เพราะมันก็คือเจงลี่เสวี่ย
หัวหน้าหน่วยโองการฟ้าผู้มีผมเป็นสีเงินยวง

หนึ่งเขวียพอเห็นเป็นเจงลี่เสวี่ยก็กล่าวดักคอ

"หากซังซังพูดอะไรออกมา เจ้าจะเชื่อฟังนางจริงๆ นะหรือ ไป
หลอกเด็กเถอะ"

เจงลี่เสวี่ยยิ้มน้อยๆ

"หากเทวีแห่งแสงสว่างแสดงความคิดเห็น ข้ายอมต้องเคารพ
ความคิดเห็นของนาง อีกอย่าง ข้าเชื่อว่าไม่มีผู้ใดในอาศรมเทพกล้า
คัดค้านความคิดเห็นของนางเช่นกัน"

"พูดเสียน่าฟัง แต่คำพูดเหล่านี้ที่หลังพูดให้น้อยลงได้หรือไม่
หรือไม่พูดเลยจะดีกว่า"

ถึงตรงนี้หนึ่งเขวียก็จ้องตาเจงลี่เสวี่ย ถามว่า

"เจ้าน่าจะได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับข้ามาบ้างแล้ว?"

สีหน้าของเจงลี่เสวี่ยสงบนิ่งขณะตอบ

"ก็พอได้ยินมาบ้าง"

หนึ่งเขวียถาม

"แล้วเชื่อหรือไม่"

เจงลี่เสวี่ยยิ้มน้อยๆ

"ไม่รู้สิ"

"แล้วตำเสณิกวนหน่วยโองการฟ้าเล่า"

เจงลี่เสวี่ยส่ายหน้า

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร"

หนึ่งเขวียยกไหล่

"เช่นนั้นหากวันหน้ากล้ามีคนในนิกายเต๋าพูดว่าข้าคือบุตรของ
หมีงหวิ่ง ก็อย่าโทษข้าที่จะไม่เกรงใจก็แล้วกัน"

เจิ้งลี่เสวี่ยถอนใจดังเฮือก

"หากเจ้าไม่พูดขึ้นมาเอง แล้วใครจะกล้าพูดใส่หน้าเจ้ากันเล่า"

หนึ่งเซวี่ยยิ้มเย็น

"การพูดพล่อยรังแต่จะนำภัยมาสู่ตัว ข้าก็แค่เตือนพวกเจ้าเท่านั้น"

เจิ้งลี่เสวี่ยถอนใจอีกครั้งก่อนล้วงจดหมายฉบับหนึ่งออกมายื่น
ส่งให้

"นี่คือจดหมายจากเจ้าวบลังก์พิพากษา นางกำขับให้ข้าส่งถึง
มือเจ้า"

หนึ่งเซวี่ยตะลึงไปชั่ววูบ หลังรับจดหมายมาเปิดอ่านก็พบว่า เป็น
ลายมือของเยี่ยหงอวีจริงๆ

ในจดหมายเยี่ยหงอวีเขียนถึงเรื่องการไล่ล่าสังหารองค์ชาย
หลงชิงที่นอกด่านทางเหนือของแคว้นเยียนมาสิ้นๆ นางไม่ได้เล่าถึง
เหตุการณ์ฟ้าผ่าริมทะเลสาบให้หนึ่งเซวี่ยฟัง แคบอกว่หลงชิงยังไม่ตาย
มีหน้าข้ายังนำกำลังซึ่งตอนนี้มีจำนวนเพิ่มเป็นหลายสิบคนไปสมทบกับ
คนของราชสำนักจู้จั้งก่อนหลบหนีเข้าทุ่งร้างไป

หลงชิงเอาชีวิตรอดจากกระบี่ของเยี่ยหงอวีไปได้!

นี่ต่างจากที่มันคาดไว้หน้ามือเป็นหลังมือ หนึ่งเซวี่ยมั่นใจว่ระหว่าง
นั้นจะต้องมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น แต่เมื่อเยี่ยหงอวีไม่คิดจะบอกกล่าว
มันก็หมดปัญญาจะคาดเดา

นึกถึงดอกท้อสีดำกับกลิ่นอายโดดเดี่ยวอ้างว้างนั้นแล้ว หนึ่งเซวี่ย
ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที

วันนั้นที่วัดหงเหลียน หากหลงชิงไม่ถูกเคล็ดวิชาเทาเทียของมัน

ทำให้ตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิง คิดแต่จะหนี ไม่นั่นว่ามันอาจต้องตาย ด้วยน้ำมือของอีกฝ่ายไปแล้วก็ได้

มันรู้ว่าหลังชิงในตอนนี่เข้มแข็งและน่าประหวั่นพรັนพริ้งเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเคล็ดวิชาดูดพลังที่แสนจะพิสดารนั้น แม้ในทุ่งร้าง จะไม่มีผู้ฝึกมานนิกายเต๋า แต่ก็มีหมอมืออยู่มากมาย ภายใต้สถานการณ์ที่ขาดความระมัดระวังเพราะคิดไม่ถึง หมอมือเหล่านั้นคงไม่แคล้วต้องตกเป็นเหยื่ออันโอชะ ซึ่งก็จะทำให้หลังชิงแข็งแกร่งกว่าเดิมยิ่งขึ้นไปอีก

หนึ่งเซวี่ยเริ่มเลื่อมใสศรัทธาตัวจากคนนี่ขึ้นมาบ้าง เห็นๆ อยู่ว่าควรตายไปนานแล้ว แต่หลังชิงไม่เพียงไม่ตาย กลับยังเปลี่ยนเป็นน่ากลัวขึ้น เมื่อสองปีก่อนเคยมีคนพูดกันว่ามันกับหลังชิงคือศัตรูที่โชคชะตากำหนดให้มีโอกาสอยู่ร่วมโลกเดียวกัน หรือคำพูดนี้จะต้องกลายเป็นจริงในที่สุด

จดหมายของเยี่ยหงอวี่มีสองแผ่น แผ่นที่สองนางวาดรูปกระบี่เอาไว้

หนึ่งเซวี่ยสัมผัสได้ถึงเจตนารมณ์กระบี่อันน่าสะพรึงกลัวที่แฝงอยู่ในภาพและความรู้สึกหึงหมางไม่ยินยอมพร้อมใจของนางขณะทีวาดจนต้องพึมพำกับตัวเองด้วยหัวใจที่หนาวเหน็บ

"เจ้ารูดหน้าเร็วถึงเพียงนี้เซียวหรือ...อย่าเก่งนักได้หรือไม่ ยิ่งเจ้าเป็นอย่างนี้ข้าก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้เรื่อง"

ปากกล่าวเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงมันกลับรู้สึกซาบซึ้งตื้นตันในตัวเยี่ยหงอวี่เป็นอย่างยิ่ง พอนางมองทะเลเพลงกระบี่มหานทีของหลิวไปไปได้อีกชั้น ก็วาดกระบี่มาบอกให้มันรับรู้ด้วย นี่คงเป็นเพราะนางหวังว่ามันจะฝึกมานรูดหน้าได้ช้า ต่อไปจะมีใช้คู่ต่อสู้ของหลังชิงแน่นอน หนึ่งเซวี่ยยังรู้สึกว่าคุณด้วยนิสัยของเยี่ยหงอวี่ นอกจาก

เหตุผลที่กล่าวไปแล้ว ยังมีเหตุผลที่สำคัญอีกข้อหนึ่ง นั่นคือนางกลัวว่า ฝีมือมันจะถูกนางทิ้งห่างเกินไป ครั้งหน้าเมื่อต้องประมือกัน ความสนุก เราใจจะลดทอนลง

เจงลี่เสวียได้ยินที่มันพิมพ์ำกับตัวเองก็ทอดถอนใจ กล่าวด้วย น้ำเสียงขื่นขม

"ตอนพบกันในทุกู้งร้าง เจ้ายังไม่บรรลุด้านสູพิศดาร วันนี้ได้พบกัน อีกครั้ง เจ้ากลับกลายเป็นยอดคนด้านรัฐะตาไปแล้ว หากแบบนี้ยังเรียกว่าไม่ได้เรื่อง เช่นนั้นข้ามิสมควรรูดหลุมฝังตัวเองหรือกรี"

หญิงเซวียตอบไหล่อีกฝ่าย กล่าวปลอบ

"ผู้ที่รู้จักพอจึงจะพบกับความสุข"

เจงลี่เสวียกล่าวอย่างปลดปลง

"ในที่สุดข้าก็เข้าใจ เพราะเหตุใดองค์ชายหลงซึ่งหลังพ่ายแพ้ ให้เจ้าที่เมืองฉางอัน กลับไปอาศรมเทพจึงมีแต่ความเคียดแค้นจนมี สภาพเยี่ยงนั้น เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่สูญเสียโอกาสได้เป็นศิษย์ ของจอมปราชญ์ย่อมเท่ากับสูญเสียโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตไป ที่สำคัญ การพ่ายแพ้ให้กับคนอย่างเจ้าช่างเป็นความรู้สึกที่เหลือรับจริงๆ"

หญิงเซวียกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จะว่าไปตอนนั้นข้าไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแค่ถามมันว่าจะ กินขนมโก๋หรือไม่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

การประชุมที่จัดขึ้นในวิหารด้านหลัง ผู้ฝึกฉานทั่วไปย่อมไม่มี คุณสมบัติเข้าร่วม พวกมันได้แต่ต้องรอคอยอยู่อย่างเงิบๆ หรือไม่